

forveksle Qvaffalveri med Hunsraad. Nei, i den hele Betragtning af, hvad der er Qvaffalveri, og hvad der ikke er Qvaffalveri, har jeg holdt mig til, hvad Læger og Lægeautoriteter betegne som Saadant, forlange behandlet som Qvaffalveri, som staaende i Strid med den bestaaende Qvaffalverilovgivning. Jeg har ofte hentydet til, hvad Læger selv have anført; dertil har jeg holdt mig, og deraf har jeg udbraget den Slutning, at der er den meest skærende Mod sætning imellem den nugældende Qvaffalverilovgivning, som den staaer paa Papiret, og Virkeligheden, en Mod sætning, som i Tidens Længde ikke kan eller bør vedblive, fordi man bør søge at tilveiebringe en Overeensstemmelse mellem Lovgivningen og Virkeligheden — ikke mellem Lovgivningen og alle Befolkningens enkelte Handlinger; man maa sørge for, at der vises Kraft og en god Villie til at gjøre Loven gjældende mod de Overtrædelser, som vistnok Alle ville indrømme, ikke bør gaae upaatalte hen. Man maa ikke fortsætte det Forhold, hvorunder man selv erkjender Loven for kraftløs, og som Følge hvoraf man heller ikke gjør Noget for at hævede den. Dernæst antydede det ærede Medlem, at meget farlige Følger kunde opstaae, naar man gik ind paa en Forandring af Qvaffalverilovgivningen. Nu troer jeg rigtignok, at der var megen Overdrivelse deri, naar han skildrede, hvorledes der vilde opstaae Fødselsstiftelser og Daareanstalter, bestyrede af Folk, som ingen Lægelundskab havde. Jeg troer, at man navnlig med Hensyn til Daarevæsenet har saa bestemte Lovregler, som sikkre saavel den, der ikke er virkelig sindssvag, fra at komme under Behandling som sindssvag, som ogsaa den, der er virkelig sindssvag, saa at der ikke er nogen Fare tilstede i den Henseende. Vi ere her inde paa det Punkt, som det ærede Medlem navnlig fremhævede, idet han sagde, at man maatte tage Hensyn til alle Lovens Conseqventser, og at, naar vi vedtoge denne Lov, kom vi i en Tilstand, som ikke lod sig overskue. Der er vistnok taagede Umindeligheder, som see storartede ud, men som

jeg virkelig ikke kan lade gjælde, og denne Antydning af en uoverskuelig Tilstand, af Noget, som man ikke kan see, kommer ogsaa frem ved alle andre Reformer. Der er intet andet Middel til at imøbegaae dette end at sige: Lad os tage de Forhold for os, som vi nu leve under, som vi nu finde os tilrette i, og see, hvorledes de ville modificeres ved en saadan Forandring; vi kunne, da vi have bevæget os i en Tilstand, som gjorde det nødvendigt for os at handle, ikke lade os skræmme derved, at denne Tilstand vil blive noget forandret ved denne Lov. Jeg troer, at der aldeles ikke mangler tilstrækkelige Kræfter her i Landet til at kunne tage dette Punkt under en virkelig Bearbejdelse, og til at skabe en Lovgivning, der som fjernende en Tilstand, der ikke længere kan bestaae, dog idetmindste kan blive ligesaa consequent, ligesaa god og ligesaa sikrende som den nuværende Tilstand, og navnlig seer jeg ikke, hvorfor Bestræbelserne for at tilveiebringe en bedre Sundhedspleie skulde lide det fjerneste Afbræk ved en Forandring i Qvaffalverilovgivningen. De Kræfter, som Regjeringen baade i de som Læger ansatte Embedsmænd, og i alle de øvrige Embedsmænd, har til sin Disposition, og gjennem hvilke den vil kunne lære Forholdene i Landet i lægelig Henseende at kjende, vil den beholde. Det kan gjerne være, at Sundhedspolitik og den hele Medicinallovgivning kan trænge til et nyt Mellemlid. Men den Omstændighed, at der paa et enkelt Punkt trænges til et nyt Mellemlid, kan aldeles ikke gjøre, at man derfor maa erklære en enkelt Side af Lovgivningen om denne Materie for at være i den Grad uforanderlig, som det ærede Medlem syntes at ville paastaae. Jeg troer, at Sagen staaer saaledes, at det ikke engang er ønskeligt at drive paa at faae en Lov igjennem i denne Session; men at herolige sig ved, at man først maa have en Medicinalinspector, og saa derefter see Tiden an, troer jeg heller ikke er det Rigtige. Det er ganske vist, at en Lov maa prøves med Hensyn til alle dens Conseqventser og med Hensyn til,